

Învățături practice din cartea Iov (10)

Nici un răspuns la o mie de întrebări

William Kelly

© CSV, Online începând de la: 26.12.2018, Actualizat: 31.01.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Verset călăuzitor: Iov 38.2

Iov 38.2: Cine este acesta care întunecă sfatul prin cuvinte fără cunoștință?

Cu această întrebare serioasă se adresează Cel Atotputernic suferindului revoltat. Cât de mult a vorbit Iov!

Cine se cunoaște câtuși de puțin, simte că nu ni se cuvine să-l condamnăm din cauza aceasta. Înțelegem destul de bine, că prin suferința peste măsură de mare, pe care o avea de îndurat, și-a pierdut stăpânirea de sine și deznădejdea s-a dezlănțuit. „De aceea nu-mi voi mai stăpâni gura; voi vorbi în strâmtorarea duhului meu”, a spus el însuși (Iov 7.11). Însă acolo unde noi, oameni ca el, ne reținem să rostim o sentință, este bine să cunoaștem gândurile lui Dumnezeu despre semenii noștri. Și aici la Iov iese la lumină, cât de mult rău a făcut el prin cuvintele lui nestăpânite. Nu simțim noi la citirea în Iov 3.1 că are loc o îndreptare spre rău? Înainte de momentul acesta Iov era un model desăvârșit al liniștii credincioase în căile Domnului. Acest fel de gândire la caracterizat spre onoarea lui Dumnezeu, spre rușinarea lui satan și ca model pentru noi, căroră ne este recomandată spre imitare răbdarea lui Iov (Iacov 5.11). Dar dacă după aceea citim: „După aceasta, Iov și-a deschis gura și și-a blestemat ziua”, atunci în această scurtă informare este cuprinsă deja revolta, împotrivirea, blestemarea zilei, pentru care lui Dumnezeu I se cuvine în toate timpurile mulțumire, atribuirea vinei lui Dumnezeu pentru nereușitele vieții sale, sentința omului referitoare la căile lui Dumnezeu. Și prin aceasta Iov a întunecat sfatul lui Dumnezeu pentru sine însuși și pentru alții. Acum și el însuși era în întuneric, prin felul lui greșit de gândire i s-a luat acum toată înțelegerea în călăuzirile lui Dumnezeu. Ce atenționare pentru noi în zilele de necazuri!

Acum Dumnezeu îi cere să stea ca bărbat și să-l răspundă (Iov 38.3). Într-adevăr Iov a recunoscut înaintea lui Dumnezeu slăbiciunea lui ca om prin cuvintele: „Ce este omul ca să-l prețuiești?” (Iov 7.17). Însă pentru că el a îndrăznit să ceară răspundere din partea lui Dumnezeu (Iov 31.35-37), acum se cuvenea din partea lui să aibă atitudinea unui viteaz. Dumnezeu îi răspunde cu o contra-întrebare: „Unde erai tu când am întemeiat pământul?” (Iov 38.4). Creatura este pusă înaintea Creatorului, acesta este gândul principal al acestor cuvinte ale Domnului. Iov trebuia să rămână dator cu răspunsul: crearea lumii, această lucrare minune înmăntă a lui Dumnezeu a avut loc cu mult înainte ca el să fie creat, un om între mulți alții, o creatură în mijlocul unei creații, despre al cărei început el nu știa nimic și nici cum Dumnezeu a întreținut-o. Și așa cum Iov a rămas dator cu răspunsul la această întrebare de bază, la fel a rămas dator și cu răspunsul la mai mult de cincizeci de întrebări ale lui Dumnezeu, prezentate în capitolele 38-41. Orice închipuire omenească este nimicită aici prin Dumnezeu; cuvintele arogante ale lui Iov amuțesc, de îndată ce El vorbește.

Trebuie însă să păstrăm în vedere, că nu era intenția lui Dumnezeu să Se delimiteze față de Iov la lucrările Sale de Creator. Dimpotrivă: El voia să preocupe inima lui Iov și inima noastră a tuturor, care am ales cuvintele Lui minunate ca învățătură, cu Persoana Sa. Omul trebuia eliberat de orice gând cu privire la sine însuși și în smerenie să învețe să se plece înaintea mărimii Creatorului. Căci dacă lucrările lui Dumnezeu sunt așa de minunate, cu cât mai minunat este atunci El, care a făcut aceste lucruri! Dacă noi devenim mici la privirea a ceea ce El a făcut, cât de fără valoare suntem noi atunci față de El Însuși! Dar totodată: cât de mult ne

încurajează un astfel de simțământ să ne punem toată încrederea în El (Psalmul 146.5,6). Se va fi preocupat oare mai târziu Iov mult cu behemotul sau cu leviatanul? Nicidecum, dar el era plin de Dumnezeu, mai mult decât înainte (Iov 42.5). Și prin aceasta țelul lui Dumnezeu a fost atins.

Partea aceasta ne oferă învățătura minunată, că înainte de toate și în primul rând depinde dacă noi ne aflăm pe locul corect înaintea lui Dumnezeu. De aceea Dumnezeu nu discută cu Iov. De îndată ce acesta a ajuns sub impresia incapacității lui de a explica lucrările minunate ale creației, el a înțeles că mult mai puțin este capabil să evalueze căile lui Dumnezeu și planurile Lui cu sufletul unui om. Planurile Lui cu sfinții, pe care îi iubește, simpatia Lui față de ei, credințioșia Lui, purtarea de grijă și călăuzirea – cu cât mai profunde sunt acestea decât lucrarea creației! În creație admirăm puterea și maiestatea Sa, dar în călăuzirea sufletelor vorbește inima Sa. El știe cine suntem, Își amintește că suntem țărână (Psalmul 103.14). El știe de asemenea ce vrăjmaș puternic al sufletelor stă împotriva noastră. Și cu toate acestea El vrea să realizeze planurile Sale în acești oameni slabi – planuri, care sunt mult mai mult decât creația. El vrea să fie glorificat în cel mai înalt grad, nu prin cântecul naturii (Psalmul 19), nu prin cântecul de bucurie al stelelor dimineții (Iov 38.7), ci în sfinții Săi și să fie privit cu uimire în toți cei care au crezut (2. Tesaloniceni 1.10). Revelarea deplină a inimii lui Dumnezeu o vedem în binecuvântările veșnice, pe care El le dăruiește alor Săi. Pentru ei El Însuși a coborât în Hristos, în El, Cel care era nu numai Adevărul, ci în Ființa Lui a revelat deplin pe Tatăl. Nimic din toate acestea nu puteau fi revelate lui Iov, însă inima lui a fost îndreptată prin smerire spre aceste lucruri.

Pe baza acestor remarci vom putea savura pe deplin splendoarea și maiestatea cuvine divine din capitolele 38 - 41, la citirea și meditarea asupra lor, și ne vom deschide față de impresia mărimii Creatorului, fără să cădem în greșeala să rămânem prea mult la aceste lucruri, așa cum nu era intenția lui Dumnezeu cu Iov și nici cu noi.

Să mai observăm, că Dumnezeu vorbește mai întâi despre lucrurile mari din natură: pământul (Iov 38.4-7), marea (Iov 38.8-11), dimineața (Iov 38.12-15), adâncul și împărăția morții (Iov 38.16-18), lumina și întunericul (Iov 38.19-21), zăpada, vântul, ploaia, gerul, stelele, norii, furtuna (Iov 38.22-38).

Însă după aceea Se îndreaptă spre lucrurile mici și exprimă purtarea Lui de grijă pentru cele create (Iov 39).

Tradus de la: [Praktische Lehren aus dem Buch Hiob \(10\)](#)

Titlul original: „Praktische Lehren aus dem Buch Hiob. (11) Auf tausend Fragen keine Antwort“
din *Ermunterung und Ermahnung*, 1995, pag. 52 și următoarele.

Traducere: Ion Simionescu